

skulde hjælpe over dette Forhold, turde det være givet, at vort Guld vilde have udvandet, hvad der ikke skete. Jeg erkender altsaa, at der meget vel kan være en Forskel mellem Eksporten og Importen, uden at dette overhovedet viser noget som helst usundt. Men paa den anden Side tror jeg, man tør sige, at Forskellen, som den har vist sig at være i de sidste Aar, er for stor, og det er klart, at naar man naar et vist Punkt, er det, der ligger derudover af det onde og et Bevis for, at vor Virksomhed som saadan ikke er saa god, som den skal være.

Spørgsmaalet er da, tror jeg, naar man skal søge at stabilisere den danske Krone, ganske simpelt dette, hvorledes man skal gøre den danske Handelsbalance tilstrækkelig god, og jeg maa tilstaa, at jeg ser ikke anden Vej — ja, man kan maaske sige, at der er to Veje: den at producere mere og den at forbruge mindre. I og for sig ser det mere tiltalende ud at sige, at vi skal blot producere mere. For Landbrugets Vedkommende ved jeg ikke, om der ligger synderlige Muligheder i den Retning; jeg har Indtrykket af, at der produceres meget intensivt. For Industriens Vedkommende tror jeg, man vil have meget vanskeligt ved at skaffe sig Markeder for det, man vil kunne producere udover det, man nu gør, i alt Fald Markeder, der er saa lønnende, at det kan betale sig at producere mere. Jeg tror derfor afgjort ikke, at den Vej alene er tilstrækkelig til at skabe fornøden Balance, jeg tror, at den anden Vej, at der forbruges mindre, maa tages med i Betragtning.

Men hvad vil det sige, at der skal forbruges mindre? Vil det sige, at nogle enkelte skal forbruge mindre, de, som maaske nu bruger mest? Ingen kan dog vist tro, at det, de enkelte i dette Land, som maaske endnu har saa store Indtægter, at de til en vis Grad kan fraadse i det, bruger, paa langt nær kan betyde noget nævneværdigt sammenlignet med det kolossale Underskud, som haves paa Handelsbalancen. Jeg tror ikke, der bliver Tvivl om, at skal Forbruget ned, skal det ned for praktisk talt alle Landets Borgere, og det bliver saa i sidste Instans Spørgsmaalet, hvorvidt hver for sig vil bære den Del af Byrden, som kommer til at ligge paa vedkommende. Jeg er ikke i Tvivl om, at skal der i dette Land naas tilstrækkeligt i den Retning, maa enhver tage noget for sig, det vil ikke være muligt at gennemføre noget, som den ene Part dikterer og den anden Part finder sig ganske godvilligt i.

Naar nu inden saa overmaade lang Tid formentlig dette Lovforslag er vedtaget, og man saa inden saa meget lang Tid igen ser, hvilken Virkning denne Foranstaltning vil have, vil man højst sandsynligt faa at se, at dette Middel til sig selv ikke er nok. Naar man imidlertid gennem dette Forslag har begivet sig ud paa Vandring — den Vandring, der har til Maal at stabilisere den danske Krone —, er det min Overbevisning, at ingen kan stille et saadant Forslag, uden at der bag Vedtagelsen af det maa ligge en ærlig Villie til at gaa videre, hvis det skulde vise sig nødvendigt, og det er det, der for mig er Hovedsagen i denne Sag. Jeg tror ikke, at det, der her gøres, er nok, men jeg betragter Lovforslagets Forelæggelse som Udtryk for en mere eller mindre godvillig Følgen med til sin Tid i det mere, som maa gøres for at naa det, der skal naas.

Finansministeren (N. Neergaard):

Denne Debat har, hvad der maaske var ret naturligt, udvidet sig til en Oversigt over vort økonomiske Liv i det hele og de mangehaande Grunde, som har ført til den danske Kronens Nedgang. Af Hensyn til det sene Tidspunkt, hvorpaa vi nu befinder os, og ogsaa fordi jeg saa stærkt har appelleret til dette høje Ting og Partierne om at fremskynde denne Sags Behandling, skal jeg afholde mig fra at følge med paa disse Veje og fra at komme ind paa almindelige Betragtninger. Jeg skal holde mig til de bestemte, konkrete Ting, som enten vedrører Forslaget, eller som er blevet fremført i umiddelbar Forbindelse med det.

Det første, jeg da vil nævne, er Spørgsmaalet om Diskontoen, som mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen fremførte, og som ogsaa blev berørt af det ærede Medlem Hr. Borgbjerg. Jeg lægger ingen Skjul paa, og naar det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ønsker det, skal jeg med Glæde gentage, hvad jeg sagde i Konferencen med Partiformændene, nemlig at jeg vilde betragte en Diskontoforhøjelse paa nærværende Tid som overordentlig uheldig, og denne Anskuelse vil jeg gøre gældende overalt, hvor jeg faar nogen Indflydelse derpaa. Men jeg tror ogsaa at turde sige — og jeg støtter mig derved paa mere end Formodninger, nemlig paa Udtalelser fra de vedkommende, navnlig under Valutakommissionens Forhandlinger —, at der ikke hos Nationalbankens Direktion er nogen Tendens i Retning af Diskontoforhøjelse. De har tværtimod meget stærkt paavist, hvor uheldigt det var at komme dertil, og bl. a.